

Х Р Ы С Ь Ц Ъ Я Н С К Ъ Я

Н А В Ъ Н

RADIO VATICANA
Ufficio Propaganda
00120 CITTÀ DEL VATICANO**БЕЛАРУСКІ ІНФАРМАТАР**

адказы за бюлетэнь

Янка Мойсік

РОДНАЯ МОВА Ё СЬВЯТЫНЯХ (ч.4)

др. Віктар Сёнкевіч

Дарагія чытачы! Працягваем аналіз працы ксяндза айца Адама Станкевіча "Родная мова ё сьвятых", якая была выдадзена ў Вільні ў 1929 годзе. Праца гэтая цяпер становіць бібліяграфічную рэдкасьць і яна маладаступная нашым чытачам. Але яна ня страціла свае актуальнасьці і ў наш час. Зьмест кнігі мы перадаем з пэўнымі скарачэньнямі.

Другі разьдзел працы айца Адама Станкевіча мае загаловак: "Мовы мёртва і жывыя". У ім аўтар пераказвае сказанае ім у папярэднім разьдзеле пра мовы гэбрайскую, грэцкую і лацінскую і іх ролю ў рэлігійным жыцьці, затым спыняецца на мове славянскай і іншых жывых мовах, якія з часам таксама сталіся мовамі мёртвымі або толькі літургічнымі. "З пашырэннем хрысьціянства-піша айцец Адам-дзякуючы сьвятым Апосталам Кірылу і Мэтоду, славянская мова сталася таксама мовай літургічнай. На прасторах агульна-славянскай мовы паўставалі розныя народы з асобнымі мовамі. Мова-ж стараславянская сталася таксама мовай мёртвай, мовай толькі малітвы, мовай літургіі, службы Божай. Завецца яна цяпер царкоўна-славянскай. Паўстала, такім чынам, чацьвёртая мова, якая здабыла сабе права ў сьвятыхні".

Далей айцец Адам Станкевіч спыняецца на іншых мовах такіх, як сьрыйская, каптыйская, этыёпская, гоцкая, армянская, грузінская, арабская, на якіх таксама пісаліся сьвятыя кнігі, ў якіх адбываліся літургіі, але якія з часам сталіся мёртвымі або проста літургічнымі мовамі.

Наступным пытаньнем, якое разглядае аўтар у II разьдзеле ёсьць пытаньне ўжыцьця жывых моваў у літургіі. Як ведама, да Ватыканскага Сабору жывыя мовы ўжываліся толькі ў гэтак званых "дадатковых набажэнствах".

Асноўныя-ж багаслужбы адпраўляліся ў мовах мёртвых. Гэтакага закону Касьцёл трымаўся таму, што праз мовы старых вялікіх культураў, лацінскую і грэцкую, можна было захоўваць яўную лучнасьць і аднасьць між веруючымі розных народаў і культураў. Паколькі мёртвыя мовы былі нязьменныя, яны служылі для таго, каб захаваць аднастайнасьць істоты хрысьціянскага набажэнства і чысьціню ягонага зьместу. Безумоўна, ўсё гэта спрычыналі пэўныя цяжкасьці: веруючыя, слухавчы багаслужбы ў неаразумелай для іх мове, не маглі з яе цалкам карыстацца. Таму Царква і дала была права на тое, каб усё тое, што ў багаслужбе ня было зразумелае з прычыны няведаньня літургічнае мовы, было паясьнянае і тлумачанае на родную мову кожнага народу. Апрача гэтага, як мы ўжо адзначылі, Царква ўвела гэтак званыя "дадатковыя набажэнствы", зьнікам якіх было тое, што ў кожную мову можна было перакладаць Сьвятое Пісаньне, падрыхтоўваць малітвеннікі, спеўнікі, ў кожнай мове можна было гаварыць казаньне ў сьвятні.

"Аднак бываюць такія мясцовыя варункі- пісаў айцец Адам Станкевіч у 1929 годзе- што правесці гэтае права ў жыццё станавілася нялёгка.... На пераходзе гэтаму стаіць ні Касьцёл, ні яго Навука, але звычайнае людское самалюбства і інтарэсы паасобных людзей і народаў. Звычайна бывае так, што мацнейшы народ, з прычыны сваёй неразумнай палітыкі, не дапускае ў Касьцёл мовы народу слабейшага. Але калі нейкі народ сапраўды хоча пазнаць навуку Хрыста і дзея гэтага жадае карыстацца сваёй мовай ў сьвятні і слухаць у сваёй мове казаньні, дык ён гэта можа зрабіць зьвяртаючыся да кіраўніка Царквы, Сьвятога Айца, і права гэтае здабудзе- пісаў ксьёндэ Адам Станкевіч у сваёй працы "Родная мова ў сьвятнях" 61 год таму.

Расказаўшы, як розныя народы атрымалі, як ён кажа, "на нашых вачох" права на карыстаньне сваёй роднай мовай ў сьвятнях (тут ён згадвае летувісаў, якія пакінулі былі мову польскую, каб карыстацца сваёй роднай; чэхаў, якія стагодзьдзямі павінны былі карыстацца ў сьвятнях мовай нямецкай; славакаў, што карысталіся венгерскай; славенцаў, харватаў, украінцаў, македонцаў, каталёнцаў і іншых), айцец Адам піша: "Мы, беларусы, пачаўшы апошнім часам сваё адраджэньне, жадаем таксама сваёй роднай мовы ў касьцэле". Аўтар быў у гэтым больш чымся ўпэўнены. "Але пры гэтым-- заканчвае ён 2 разьдзел свае кнігі- мы павінны памятаць, што для гэтага з нашага боку абавязкова трэба любіць Царкву і быць ёй верным; трэба жыць паводле яе сьвятога навукі".

Х Р О Н І К А

(студзень)

I. ДЗЕЙНАСЬЦЬ СЬВЯЦЕЙШАГА АЙЦА

У студзені Ян Павал II меў у Ватыкане кожнае серады туды (апрача 31 студзеня) сваю агульную аўдэнцыю. Вось тэмы яго разважаньняў:

3 01- Пачаткі адкрыцьця Сьвятога Духа ў Старым Запавеце.

10 01- Творчае дзеяньне Бога Духа.

17 01- Указальнае дзеяньне Бога Духа.

24 01- Разважаў на тэму Туды Малітваў за адзінаства хрысьціян.

31 01- Не было, бо Папа быў з душпастырскім візітам у Афрыцы.

Кожнай нядзеі месяца студзеня (апрача 31 студзеня) Яго Сьвятасьць гаварыў разам з вернікамі Багародзічную малітву "Анёл Гасподні", якую заўсёды папярэджаў прамовамі:

1 01 - Гаварыў аб Мацярынстве Дзевы Марыі і аб Сусьветным Дні Міру.

7 01 - Аб Хросьце Хрыста ў Ярдане.

14 01- Гаварыў на тэму сьвятарскай адукацыі.

21 01- Сваю прамову прысьвяціў цяперашняй мірнай праблематыцы.

28 01- Не было.

1 студзеня Папа адправіў у Базилицы Сьвятога Пятра Сьвятую Імшу з нагоды Новага Году.

У суботу 6 студзеня высьвяціў у Базилицы Сьвятога Пятра 12 новых біскапаў.

7 студзеня ў Аўлі Блаславенстваў адслужыў Літургію, ў час якой надзяліў сакрамант хросьту 43 дзяцей.

13 студзеня спаткаўся з Дыпламатычным Прадстаўніцтвам пры Сьвятой Сталіцы.

Ад 25 студзеня да 1 лютага зьдзейсьніў апостальскае падарожжа ў Афрыку.

II. ГУТАРКІ І ВЕСТКІ

- Думкі на Новы 1990 Год.

- Пасланьне Папы на XXIII Сусьветны Дзень Міру.

- Родная мова ў Сьвятнях.

- Гутаркі пра Фр.Скарму.

- Бэтлеемская зорка- Каляднае пасланьне Апостальскага Візэнтатара для Беларусаў Католікаў айца Аляксандра Надсона.

СТАГОДДЗЕ НАРАДЖЭНЬНЯ КАЗІМЕРА СВАЯКА-- БЕЛАРУСКАГА КАТАЛІЦКАГА СЬВЯТАРА!

Адзін з найбольш вядомых беларускіх паэтаў пачатку 20 гадоў, правадыр нацыянальнага рамантызму ў беларускай літаратуры Казімер Сваяк нарадзіўся 19 лютага 1890 году ў маёнтку Шайкуны Сьвянцянскага павету, дзе ягоны бацька быў лесніком. У 1906 годзе ён скончыў гарадское вучылішча ў Сьвянцянках і пераехаў у Вільню, каб падрыхтавацца да духоўнае сэмінарыі. Потым нейкі час жыў у сталіцы Расейскае Імпэрыі, адкуль яго вельмі цягнула да роднае Вільні, і туды ён неўзабаве вярнуўся. У Вільні Сваяк вучыўся ў каталіцкай духоўнай сэмінарыі, бо ён дайшоў да высновы-- як пазьней пісаў-- што "ў Бога, аднаго Бога ёсьць усялякае дабро маё... шчасьце маё...". У сэмінарыі Сваяк улучыўся ў беларускую адраджэнскую працу, спалучаючы яе з абавязкамі хрысьціяніна, бо ён быў перакананым--як пісаў-- "калі адкінем хрысьціянства з руху нашага народнага, то ён расплывецца".

Казімер Сваяк быў здольным чалавекам. Хутка апанаваў лацінскую і французскую мовы. У 1912 годзе напісаў свой першы беларускі верш. Ён вельмі захапляўся беларускай мовай, якую называў "гладкай і звучнай". У 1913 годзе выдаў брашуру "Алкалог", у якой чытаем: хто хоча даўжэй жыць, мусіць кінуць піць; алкаголь ніштожыць нашае духоўнае жыццё". Свае вершы, апавяданні і абразкі, якія выклікаюць моцнае ўражанне, Сваяк друкаваў у беларускіх газэтах "Нашай Ніве" і "Беларусе".

У 1914 годзе ён апублікаваў артыкул "Мае думкі", у якім апавядае, што калі ён быў у адной з найпрыгажэйшых далін стройных гор Татраў, перад ягонымі вачамі стаў родны край- Маці-Беларусь, якая пачала будзіцца да лепшага жыцця. Аўтар артыкулу заклікае беларусаў любіць нашу старонку, нашы звычкі і абичаі, вялікую, праўдзівую веру каталіцкую і сваю гісторыю поўную навукі на будучыню.

У 1915 годзе Сваяк скончыў Віленскую семінарыю і быў высвячаны на сьвятара. У тым часе маладому сьвятару і паэту балела сэрца- як ён пісаў пазьней- калі бачыў, што некаторыя беларусы хочуць кінуць мову родную на кармыць чужой.

У 1916 годзе на Беларусі замест рускае акупацыі настала нямецкая. Беларусы атрымалі права на шырокае ўжыванне беларускае мовы і Сваяк пачаў удзельнічаць у наладжванні курсаў падрыхтоўкі вясковых настаўнікаў. Ён таксама пашыраў беларускія выданні.

Ад 1917 году Сваяк быў вікарыям у Карміне Сакоўскага павету, дзе ён казаў казані па-беларуску, і на якія прыходзілі нават праваслаўныя, бо ў іхніх Цэрквах гучала толькі расейская мова. У сваёй парафіі Сваяк адчыняў беларускія школы і вёў асьветніцкую працу. У тым часе Сваяк быў ужо вядомым паэтам і пісьменьнікам. Стала друкавацца ў часопісе "Крміца", а потым у "Хрысціянскай думцы".

У 1917 годзе ў Петраградзе была заснаваная палітычная партыя пад назовам: Беларуская Хрысціянская Дэмакратыя, да якое кіраўніцтва належалі сьвятары: Адам Станкевіч і Вінцэсь Гадлеўскі, Павал Каруза, Янка Паўняк і таксама Казімер Сваяк.

У 1919 годзе пад уплывам Сваяка, які ўсюды гаварыў па-беларуску, сьвятар Язэп Германовіч перайшоў на беларускую мову і неўзабаве стаўся выдатным беларускім паэтам. У гэтым часе Сваяк вельмі цікавіўся справаю памрэння уніі на Беларусі і нават збіраўся зьвярнуцца ў гэтай справе да мітрапаліта Шаптыцкага ў Львове.

У 1920 годзе ў Вільні паэт выдаў зборнік вершаў "Мая ліра", ў якіх ганьбуе гвалт і несправядлівасць, што пануюць на Беларусі. Гэтаю кніжкаю ды іншымі сваімі творамі Сваяк здабываў папулярнасць. У вершы з 1924 году "Шчасце" ён піша, што ўсім да цяпершняга трэба Бога, бо без Яго наш сьвет- блудная дарога. У вершы "Месяц бледны" паэт услаўляе любасць да роднае зямлі. Верш "Спавіў мне сэрца халь" напоўнены беларускімі колерамі: ў ім бачым белую зіму, чароўную вясну, райскія хвалі жыта ўлетку і жоўтую восень.

Паэзія Сваяка вызначаецца экспрэсіўнасцю, мэдытацыйнасцю і рамантычнай танальнасцю. У 1926 годзе Сваяк памёр, а ягоныя творы і далей выдаваліся ў Вільні, дзе ў 1930 годзе выйшлі паэма "Купальле" і дзёньнік "Дзея маёй мымлі, сэрца і волі". На Беларусі пад саветамі Казімера Сваяк толькі лаялі, называючы яго буржуазным нацыяналістам, клерыкам, суб'ектыўна-ідэалістычным рэакцыянерам і містыфікатарам гісторыі. Ягоныя творы ў СССР былі забаронены аж да 1988 году.

СЬВЯТЫ ВЯЛІКІ ПОСТ- УСТАНАЎЛЕНЬНЕ І ЧАС ТРЫВАНЬНЯ!

Сьвяты Вялікі Пост, званы таксама Чатырыдзятніцаю, гэта адзін з найстарэйшых і найбольшых сьвяшчэнных устаноў хрысціянскай рэлігіі. Гісторыя Вялікага Посту доўгая і багатая ў традыцыю. Яна сягае апостальскіх часоў. Перад-пасхальны пост называецца Вялікім не толькі дзеля свайго часу трываньня, але і дзеля яго важнасці і значэння ў жыцці Царквы і кожнага хрысціяніна.

Сьвятыя Айцы Царквы маюць для ўстанова сьвятога посту найбольшую пашану і найлепшыя пахвалы. Сьвяты Васіль Вялікі (329-379) пра старажытнасць ўстанова посту кажа: "Няхай будзе мне можна зноў зьвярнуцца да гісторыі і прыпомніць, што пост вельмі стары і таму ўсе сьвятыя вельмі шанавалі яго, як быццам нейкую спадчыну па бацьках, якую пераказаў бацька сыну. Вось гэты скарб цераз безупыннае перадаваньне дайшоў аж да нас".

Дык гляньма на разьвіццё і час трываньня гэтага духоўнага скарбу нашай Царквы.

ЯК ТВАРЫЎСЯ ПЕРАД-ПАСХАЛЬНЫ ПОСТ?

Ужо Апосталы і першая хрысціянская грамада пачалі дзень жыдоўскай Пасхі заступаць днём успамінаўня Хрыстовых мукаў і сьмерці. Гадавіна Хрыстовай сьмерці была для іх вельмі сумным днём. Дык, каб яго належна адсьвяткаваць, яны ў тым дні зьберагалі пост. І так першапачатковая, хрысціянская Пасха пачала сваё існаваньне ў відзе посту. Гэта была крыжовая Пасха. За сьведчаньнем сьвятога Ірынея (125-203) то першы зародак сёньняшніх 40 дзён, у тым часе арганізаваўся да аднаго-двух дзён посту, які не ўважаўся перад-пасхальным постаем, а толькі самаю Пасхаю. Пасхальны пост паводле гэтага сьведчаньня, адны зьберагалі адзін дзень, іншыя два дні, а іншыя даўжэй, а яшчэ іншыя цераз 40 гадаў. (Гіст. Цар. 5,24)

У паапостальскіх часах, Царква II і III стагоддзя пачынае зьвяртаць увагу не толькі на сумныя гадавіны Хрыстовай сьмерці, але і на радасныя гадавіны Яго ўваскрэсьня. Вось разам з крыжоваю Пасхаю памалу прыходзіць да значэння і ўваскрэсьня Пасха з захаваньнем пасхальнага посту. Яшчэ ў апостальскіх часах адны пачынаюць захоўваць пост у сам дзень жыдоўскай Пасхі, а іншыя ў наступную нядзелю. За сьведчаньнем гісторыка Сакрата (к379-440) тыя, што сьвяткавалі Пасху разам з жыдамі, гэта ёсьць 14 дня Нізана, сьцвярджалі, што гэта ім перадалі ад Сьвятога Апостала

і Эвангэліста Яна; а тмя ў сваю чаргу, што сьвяткавалі Сьвята Пасхі ў наступную нядзелю пасьле жыдоўскай Пасхі, даказвалі, што свой звычай атрымалі ад Сьвятых Апосталаў Пятра і Паўла. "Але ані першыя ані другія-- заўважае гісторык Сакратак-- не могуць даказаць гэтага пісьмовым сьведчаньнем".

З гэтага часу паўсталі пасхальныя споры паміж тымі, што сьвяткавалі Пасху разам з жыдамі і тымі, што сьвяткавалі яе ў наступную нядзелю. Гэтыя доўгія споры палагодзіў толькі Нікейскі Сабор 325 году.

Кананічныя памятнікі III стагоддзя гавораць таксама пра час, калі канчаўся пасхальны пост. За канонам Іполіта ўрачмстае заканчэньне посту адбывалася ва ўваскросную ноч пасля захаду сонца, паводле Дыдаскаліі а 3 гадаіне ўначы а паводле Апостальскіх Пастаноў пры сьпевае пеўняў.

ЧАС ТРывАНЬНЯ Вялікага Посту!

У III стагоддзі перад-пасхальны пост у некаторых Цэрквах трывае ўжо цэлы тыдзень. Гэта той тыдзень, які сёньня называем Страсным Тыдням. Пры канцы III стагоддзя Вялікі Пост ужо прыцягваецца да 40 дзён. Ад IV веку маем першыя ясныя сьведчаньні пра 40 дзённы перад-пасхальны пост. Першае сьведчаньне дае нам Нікейскі Сабор, які кажа, каб мясцовыя Саборы адбываліся "адзім перад Чатырыдзесятніцаю, каб пасьле ўстараненьня ўсялякага неладу чысты дар прынасіўся Богу; а другі пад восеньні час".

Хоць у IV стагоддзі Чатырыдзесятніца стае ўжо ведамай ўстановаю ўсё ж такі яна яшчэ не ёсьць дакладна вызначана і не мае агульнага прызначэньня. Нездзе ўсё ж такі існуе пост, які стаіць па сярэдзіне паміж даўным кароткім і 40 дзённым, а менавіта 20 дзённы пост. Ён быў перад усім у практыцы на Захадзе, дзе Чатырыдзесятніца прыйшла крышку пазьней як на Усход.

Пра розную даўжыню посту перад Пасхаю ў розных краінах гістрык Сакрат піша: "Пост перад Пасхаю ў розных мясцовасьцях захоўваюць розна, напрыклад, у Рыме перад Пасхаю посьціць без перапынку тры тыдні, апрача суботы і нядзелі. У Ілірмі, па ўсёй Грэцыі і Александрыі зьберагаюць пост шэсьць тыдняў да Пасхі і называюць яго Чатырыдзесятніцаю. Іншыя зноў пачынаюць свой пост сем тыдняў перад сьвятам Пасхі".

Важным сьведчаньнем пастаяннага пераходу ад кароткага посту да 40 дзённага ў Егіпце ёсьць пасхальныя пасланьні сьвятога Атанасія Вялікага (к.297-373). У першым з іх 329 году ён яшчэ не ўспамінае пра Чатырыдзесятніцу, толькі гаворыць пра пачатак "сьвятога посту", які вяжацца з панядзелкам Страснага Тыдня. Затое ў 11 пасхальным пасланьні пісаным з Рыму 340 году да Тмуіскага Епіскапа Серап'ёна, які ў час адсутнасьці сьвятога Атанасія меў нагляд над егіпецкаю Цэркваю, сьвяты Атанасій дае такое павучаньне: "Падаць да ведама братам пра 40 дзённы пост і пры тым павучыць пра яго, каб там, калі ўвесь сьвет посьціць, мы адныя, што жывём у Егіпце, не выстаўлялі сябе на сьмех за непашчэньне і за тое, што ў гэтыя дні аддаем радасьці". А ў 19 пасланьні з 346 году сьвяты Атанасій ўжо гаворыць пра захаваньне Чатырыдзесятніцы як пра неабходную ўмову да год-

нага сьвяткаваньня Пасхі: "Хто пагарджае Чатырыдзесятніцаю і хто як быццам без увагі і нячымным сэрцам уваходзіць у Сьвятая Сьвятых, той не ўжаноўвае сьвята Пасхі".

Дзе быў у звычай 6 тыднёвы пост, там яго пачыналі ў панядзелак другога тыдня нашага цяперашняга посту. Пры гэтай практыцы ўвесь наш першы тыдзень Чатырыдзесятніцы яшчэ не ўваходзіў да посту.

За старажытнаю традыцыяю Усходняй Цэрквы, суботы і нядзелі не ўважаліся посьцімі днямі. Пры канцы 4 стагоддзя перад-пасхальны пост званы Чатырыдзесятніцаю ёсьць ўжо ў практыцы як ва Усходняй так і ў Заходняй Цэркве.

Лік 40 сапраўдны ці сімвалічны?

Хоць гаворым пра 40 дзённы пост, то ўласьціва ён ва Усходняй Цэркве трывае толькі 36 дзён з палавінаю. Сем тыдняў посту без суботы і нядзелі даюць 35 дзён. Да гэтага ліку трэба яшчэ дадаць Вялікую Суботу і палавіну ночы перад сьвятам Пасхі, якой час уважаецца таксама посьцімі, і тады наша Чатырыдзесятніца будзе мець 36 з палавінаю дзён, што становіць адну дзятую цэлага году. Лацінская Цэрква мае 6 тыднёвы пост, бо яна і суботы залічае да посьціх днёў, гэта значыць у практыцы і на Захадзе Чатырыдзесятніца мела толькі 36 дзён. Ды, каб мець поўных 40 дзён посту, то Лацінская Цэрква ў VII стагоддзі прыбавіла яшчэ чатыры дні на пачатку посту. Таму Запад пачынае цяпер свой пост у так званую "папельцовую сераду", гэта ёсьць у сераду нашага першага тыдня посту.

Лік 40, так як лікі 3, 7, 9, з даўня-даўна меў сімвалічнае значэньне. Таму ён увайшоў і да перад-пасхальнага посту хутчэй ў сімвалічным чым літаральным разуменьні. У Старым Запавеце чытаем пра 40 дзён пату і пра 40 гадовую вандроўку Ізраіля па пустыні; пра 40 дзённы пост Майсея пакуль не атрымаў ад Бога табліцы закону; пра 40 дзённае падарожжа прарока Ільлі на гару Хорніў. У Новым Запавеце сьвятое Эвангэліе гаворыць, што 40 дзя Язэп і Марыя прынеслі Дзіцятка-Ісуса да сьвятні; пра 40 дзённы пост Ісуса Хрыста на пустыні; пра 40 дзённае перабываньне Яго на зямлі пасьле свайго Уваскрасеньня.

Сьвятая Цэрква ад самага пачатку пасьвяціла лік сорок. У першых вяках былі ў практыцы 40 дзённыя пакуты, а затым прыйшоў 40 дзённы пост перад Пасхаю. У нашым абрадзе 40 дзя пасьле нараджэньня прыносяць дзіця да Цэрквы, каб яго ўцэрквіць, а таксама 40 дзя памінаюць памёрлых.

У 1989 ГОДЗЕ ВЫСЫЛКА БІБЛІЯЎ У САВЕЦКІ САЮЗ ПАБОЛЬШЫЛАСЯ

У ТРЫ РАЗЫ У ПАРАЎНАНЬНІ З 1988 ГОДАМІ

У 1989 годзе Біблійныя Таварыствы Заходняй Эўропы выслалі ў Савецкі Саюз каля 338 тысяч Біблей, 508.200 экзэмпляраў Новага Завету ды 8 тысяч іншых рэлігійных кніжак. Аб гэтым пайфармавала 17 студзеня Швайцарскае Біблійнае Таварыства ўдакладняючы, што лікі гэтыя пабольшыліся ў 3 разы у параўнаньні з 1988 годам і што гэты "моцны ўзрост" павінен утрымацца таксама ў найбліжэйшых гадах. Кніжкі Святога Пісанья, выдання Аб'яднаным Біблейскім Таварыствам, паходзяць галоўным чынам з Заходняй Нямеччыны, Вялікабрытаніі і са скандынаўскіх краін. Дазвол на імпарт Біблій у Савецкі Саюз быў выданы ў 1988 годзе, з нагоды сьвяткаваньняў Тысячагодзьдзя Хросту Кіеўскай Русі. Біблійныя Таварыствы Заходняй Эўропы ацэньваюць, што ў Савецкім Саюзе існуе запатрабаваньне на 20 мільёнаў экзэмпляраў Бібліі. Яны апрацоўваюць план высылкі прынамсі аднаго мільёна экзэмпляраў Святога Пісанья штогод, на працягу найбліжэйшых 5 гадоў.

ПЛАНЫ АРГАНІЗАЦЫ "ПОМАЧ ДЛЯ ЦАРКВЫ У ПАТРЭБЕ".

"Урэшце мокам свабодна выконваць нашу місію" - так сьцвердзіў 6 лютага, ў Кэнінгштайн, Заходняй Нямеччына, айцец Варэнфрыд вон Стратэн, нарбэртанін, заснавальнік каталіцкай арганізацыі пад назовам: "Помач для Царквы ў патрэбе". Узяўшы слова на сходзе ўправы гэтай арганізацыі, айцец вон Стратэн сказаў, што заснаваная ім арганізацыя памагае ад дзесяткаў гадоў Цэрквам у краінах цэнтральна-ўсходняй Эўропы, мае дзеля гэтага дакладнае распазнаньне сітуацыі, што дазваляе непасрэдна і пасьпяхова памагаць гэтым Цэрквам. У часе гэтага сходу арганізацыя рашыла павялічыць свой фінансавы бюджэт прадбачаным на гэты год Цэрквам у краінах цэнтральна-ўсходняй Эўропы, хоць разумее, што гэта вяжацца з эвэнтуальнаю небяспекаю зьмяншаньня помачы Царкве ў краінах трэцяга сьвету.